

‘Welkom bij de familie Vermeulen.’ Christopher maakt vluchtig een spottende buiging en geeft me een knipoog voordat hij de kamer uit loopt.

Verbaasd kijk ik rond in het luxueuze vertrek. Ik kan het amper geloven. Natuurlijk weet ik wat het begrip ‘landgoed’ inhoudt en ik dacht heus niet dat de familie me in een tent in de tuin zou laten slapen, maar zoveel weelde had ik niet verwacht.

Met mijn vingertoppen strijk ik over de glanzend geboende schoorsteenmantel en ik vraag me af of hij echt van marmer is of er alleen maar zo uitziet. Het roodachtige parket onder mijn voeten glanst net zo mooi en ik vermoed dat het elzenhout is. Dit kostbare hout bedekt de vloer zo ver het oog reikt.

Midden in de kamer troont een groot bed met een gewatteerd hoofdbord. Mijn schoenen zakken weg in het zachte tapijt dat op de vloer bij het bed ligt en ik ben meteen bang dat ik het kostbare kleed vuil zal maken.

Ook het beddengoed voelt chic. Met een zucht ga ik op het bed zitten en doe mijn schoenen uit. Mijn rug kraakt hoorbaar als ik me achterover laat zakken. Ik ben stijf van de lange reis.

Des te blijer ben ik dat Christopher heeft gezegd dat ik vandaag niets hoeft te doen. Ik kan in alle rust uitpakken, een bad nemen en wat lezen. Vanavond wordt er iets te eten naar mijn kamer gebracht en daarna kan ik naar bed gaan als ik wil.

Morgenochtend om tien uur ontmoet ik professor Vermeulen voor het eerst. Ik moet hem twee keer per dag twee uur lang helpen. De rest van de tijd ben ik vrij om te doen wat ik wil. Natuurlijk mag ik voor mijn werk het legendarische archief gebruiken, de beroemde collectie waardevolle eerste

uitgaven die Hans Vermeulen door de jaren heen heeft verzameld, en het deel dat al in het bezit van de familie was.

Alleen de toegang tot het archief is voor mij al van onschatbare waarde en mijn vingers jeuken om direct te beginnen.

Maar dat is onzin. Ik ben veel te moe. Van pure zenuwen heb ik vannacht geen oog dichtgedaan en ik ben uitgeput door de lange treinreis.

Ik trek de rits van mijn rugzak open en leg mijn favoriete boeken op het nachtkastje. De grote doos die ik vooruitgestuurd had, staat naast het bureau. Die pak ik later wel uit. Daar zit bijna alleen maar kleding in. Wat zegt het over mij dat ik moeiteloos afstand zou doen van mooie kleren, maar mijn oude, stoffige boeken geen seconde uit het oog wil verliezen?

Glimlachend streel ik over de dikke ruggen van de boeken voordat ik de rest uitpak. In de grote kamer lijken mijn weinige spulletjes een beetje verloren.

Mijn laptop, het dikke notitieblok en het etui met de oude vulpen leg ik op het bureau, dat met zijn slanke pootjes heel sierlijk lijkt, hoewel het ruim twee keer zo groot is als mijn bureau thuis.

Weer begint mijn hart zenuwachtig te bonzen. Ik zal hier drie maanden blijven. Zo lang ben ik nog nooit van huis geweest.

Wrevelig schud ik de gedachte aan thuis van me af en loop de kamer door. Mijn adem stukt als ik de badkamer zie. Wit porselein, glas, gouden armaturen – alles het mooiste van het mooiste en glanzend gepoetst.

De grote badkuip met klauwpootjes fascineert me en ik besluit Christophers advies direct op te volgen en een bad te nemen.

Als ik ten slotte in het hete water lig en mijn spieren ontspan, ben ik blij dat ik over mijn eigen schaduw heen gespron-

gen ben en deze kans heb gegrepen.

Wat zullen de komende weken brengen? Over professor Vermeulen heb ik alleen goeds gehoord, maar ik heb hem tot dusver nog niet persoonlijk leren kennen. Helaas was hij voor mijn tijd al gestopt met lesgeven op de universiteit en inmiddels is hij al een eindje in de tachtig.

Maar omdat ik al zijn boeken heb gelezen, heb ik er alle vertrouwen in dat ik mezelf morgenochtend niet voor schut zal zetten. Die gedachte troost me.

Het enige wat me nu nog bezighoudt, is Christophers mededeling dat er twee keer per week een etentje gegeven wordt waar ik aan moet deelnemen. Gelukkig heb ik wijselijk twee jurken en een rok ingepakt; hopelijk zijn die gekleed genoeg voor een dinertje in dit huis.

Terwijl ik zo lig te peinzen wordt het badwater langzamerhand koud en met een zucht van spijt pak ik de witte, donzige handdoek. Wit is blijkbaar de dominerende kleur in dit huis, wat me amuseert, omdat ik me een degelijk landhuis altijd eerder donker en oud had voorgesteld. Maar alles wat ik tot dusver hier gezien heb, maakt een frisse, pas gerenoveerde en lichte indruk.

Gehuld in een badmantel en met een handdoek om mijn hoofd gewikkeld ga ik terug naar de slaapkamer, maar op de drempel blijf ik verschrikt staan.

Op mijn bureau staat een blad met afgedekte borden en een theepot. Maar ik heb niemand binnen horen komen toen ik in bad lag.

Christopher had weliswaar gezegd dat het eten naar mijn kamer gebracht zou worden, maar dat het zo geruisloos zou gebeuren had ik niet verwacht.

De verleidelijke geur van krab trekt door de kamer en ik zet

mijn bedenkingen overboord. Ik glimlach terwijl ik het deksel van het bord til. Het is een eenvoudig roerei met krab, met daarbij een snee beboterd donker brood en pepermuntthee.

Het is precies wat ik lekker vind, en nu kan ik me echt ontspannen.

De volgende morgen popel ik van ondernemingslust. Vol gespannen verwachting dans ik de grote, gebogen houten trap af die van de eerste verdieping naar de grote hal leidt.

Net als ik op het bordes in het midden een rondje draai omdat ik denk dat niemand me ziet, zwaait de grote voordeur open. Ik voel me betrappt, blijf staan en trek mijn T-shirt recht, hoewel ik nog niet ben opgemerkt.

Christopher draagt een koffer naar binnen, gevolgd door een man die eveneens een koffer draagt, hetzelfde model, alleen groter. Het zal wel een set zijn. Op hetzelfde moment rol ik inwendig met mijn ogen om die achterlijke gedachte.

De andere man is minstens een kop groter dan Christopher. Hij heeft donker haar, dat net iets te lang is en in zijn nek op de boord van zijn overhemd valt.

Zijn huid is gebruind en heeft een warme uitstraling, ondanks de koude wind die het tweetal mee naar binnen brengt. Christopher duwt de deur dicht en zegt: ‘Maar...’

De andere man steekt zijn hand op; zijn vingers zijn lang en sterk. ‘Nee. Het is in orde, zei ik.’ Hij kapt Christopher tamelijk bot af, die daarop woedend zijn lippen op elkaar perst. Maar hij zwijgt. Sterker nog: wanneer de andere man hem zijn

jas voorhoudt, neemt hij die met tegenzin aan en brengt hem naar de garderobe.

De onbekende man blijft alleen achter en kijkt rond. Zijn blik glijdt door de ruimte. Ik word zenuwachtig.

Natuurlijk ontdekt hij me. Met stralend groene ogen kijkt hij me doordringend aan. Nee, hij staart me aan, tast me met zijn ogen letterlijk af en bestudeert me.

Ik krijg het er warm van.

Hij heeft een wilskrachtige kin en zijn mond staat strak. Er is zelfs geen vleug van een glimlach te ontdekken. Ik voel me stom omdat ik mijn aanwezigheid niet eerder kenbaar heb gemaakt. Als vastgenageld sta ik halverwege de trap en ik weet niet wat ik moet zeggen.

Zwijgend wendt hij zich af en loopt achter Christopher aan. Hij heeft niet gevraagd wie ik ben en het schijnt hem ook niet te interesseren wat ik hier doe. Ik kijk hem na en bewonder zijn brede schouders onder het perfect zittende jasje voordat hij verdwijnt.

Wat een merkwaardig moment. Met moeite zet ik de gedachte aan hem van me af, het leidt me af. Het is per slot van rekening hoog tijd dat ik naar de bibliotheek ga, waar professor Vermeulen op me wacht.

Als ik door de hoge deuren, waarachter het zo heerlijk naar oude boeken ruikt, naar binnen ga, houd ik als vanzelf mijn pas in. Het vertrek is nog mooier dan ik had verwacht. De zo te zien onberispelijk geordende volle planken reiken tot aan het plafond. Door een smal raam aan de lange kant van het vertrek valt het ochtendzonnetje naar binnen. Ernaast staan een diepe leunstoel, een grote divan en een bijzettafeltje, die uitnodigen om je er met een boek te installeren.

Dan pas zie ik professor Vermeulen. Ik kan me maar met

moeite beheersen. Het scheelt maar een haartje of ik sla van schrikt mijn hand voor mijn mond. Natuurlijk weet ik dat een man van in de tachtig geen energieke jongeling meer is, maar de professor wekt de indruk dat het hem al moeite kost om rechtop in zijn rolstoel te blijven zitten. Zijn gezicht is ingevallen, zijn huid is vaal en het weinige, spierwitte haar dat hij nog heeft, is dof.

Maar zijn ogen fonkelen levendig als hij me aankijkt en met zijn kin naar de stoel tegenover hem gebaart: ‘Gaat u alstublieft zitten, mevrouw Mendel.’ Ondanks het feit dat hij fysiek een zwakke indruk maakt, is zijn stem krachtig en duidelijk. Eens docent, altijd docent, denk ik bij mezelf.

Ik geef gehoor aan zijn uitnodiging en trek de houten stoel bij de tafel achteruit. De stoelpoten piepen zacht op de marmeren vloer. Voordat ik ga zitten, buig ik me over de tafel om hem een hand te geven. Zelfs die beweging vergt veel van hem.

‘U hebt gelijk,’ begint professor Vermeulen, ‘ik ben ook al een poosje elke keer verrast als ik ’s morgens in de spiegel kijk. Zoals Johann Nestroy zo fraai zei: “Lang leven wil iedereen, maar oud zijn wil geen mens.”’

Hoewel hij vriendelijk tegen me knipoogt, kan ik wel door de grond zakken van schaamte. Blijkbaar heb ik meer van mijn schrik laten merken dan de bedoeling was.

Gelukkig stapt hij over de onaangename stilte heen die tussen ons dreigt te vallen. ‘Zo, mevrouw Mendel, u komt ons dus helpen om het familiearchief te digitaliseren. Daar ben ik erg blij om, echt waar! Tegenwoordig gaat immers niets meer zonder computer, wat heel begrijpelijk is, vind ik. Wat zou ik in mijn studententijd niet over hebben gehad voor een informatiebron als Wikipedia? Een schitterend begin voor elk onderzoek, links naar bronnen die je verder leiden, en dat al-

lemaal binnen een paar seconden? Briljant, gewoon briljant! Maar goed, mijn dochter vertelde dat u geschiedenis studeert.'

'Inderdaad,' antwoord ik. 'Het onderwerp van mijn eindscriptie is de invloed van de Hanze op de Duitse kuststeden in de twaalfde eeuw.'

De sympathieke professor knikt goedkeurend. 'Dan hebt u een ambitieus project op uw schouders genomen, jongedame. Dat bevalt me! Ambitie is de wortel van elke prestatie. Voelt u zich alstublieft vrij om de bibliotheek te gebruiken als dat voor uw werk nodig is. Ik denk dat u wel wat teksten zult vinden die voor u nuttig kunnen zijn.'

'Dank u wel, professor Vermeulen!' zeg ik oprecht blij. Ik had het hem toch al willen vragen, maar dat hij het uit zichzelf aanbiedt, bespaart mij het risico dat ik wellicht te ver ga. 'Dat zal me enorm helpen, echt.'

'Ik denk dat u een stuk minder dankbaar zult zijn als u de vloer niet meer kunt zien omdat hij bezaaid is met papieren!' Zijn ondeugende lach verandert in een hoestbui.

'Gaat het, professor?' vraag ik bezorgd.

Hij maakt een afwerend handgebaar, en ik wacht tot hij zijn ademhaling weer onder controle heeft. 'De laatste tijd gaat het helaas niet zo goed met me. Neemt u het me daarom alstublieft niet kwalijk dat ik niet altijd aanwezig ben, al zal ik natuurlijk mijn uiterste best doen om er zo vaak mogelijk te zijn. Misschien kan ik u nog het een of ander vertellen als de betreffende teksten herinneringen oproepen.'

Ik glimlach. Op het moment dat ik iets wil zeggen, hoor ik voetstappen achter me.

'Ah, Christopher!' begroet professor Vermeulen zijn schoonzoon. 'Mevrouw Mendel en ik zaten net gezellig te praten. Zou jij zo vriendelijk willen zijn om ons die boeken

daarginds aan te geven? Dan kunnen we direct aan de slag.'

'Denk je niet dat je beter een poosje kunt gaan rusten, Hans?' vraagt Christopher. 'Christine maakt zich grote zorgen om je gezondheid.'

'Ach wat!' weert professor Vermeulen af. 'Dat het op dit moment fysiek niet zo geweldig gaat, wil nog niet zeggen dat ik niet met mijn hoofd bezig kan zijn! Anders word ik nog beverig en seniel, dat zou toch vreselijk zijn?' Weer knipoogt hij tegen me. Een legende op zijn academisch terrein en bovendien sympathiek? Wat een fantastische docent.

'Ik breng je naar je kamer, Hans.' Christopher reageert helemaal niet op wat professor Vermeulen zei, maar gaat achter hem staan en trekt zijn rolstoel weg bij de tafel. Met zijn kille ogen werpt hij slechts een korte blik op mij.

Een beetje verward kijkt de professor van hem naar mij en weer terug. Als Christopher hem al bijna de kamer uit heeft gereden roept hij nog: 'Begint u maar gerust vast met de documenten, mevrouw Mendel. Het spijt me dat we zo abrupt gestoord zijn. Ik verheug me op onze samenwerking!'

Dan is hij verdwenen, en Christophers voetstappen sterven weg in de gang.

Met gefronst voorhoofd sta ik op en pak de boeken waar het om gaat. Naast de tafel staan een scanner en een computer. De klus zal weliswaar taai zijn, maar niet moeilijk.

Terwijl ik de vergeelde pagina's op het glazen blad van het apparaat leg, laat ik mijn gedachten gaan over het merkwaa- dige gedrag van Christopher daarnet.